

skal navnlig henvise til Lovforslaget om Understøttelseskasjer og maatte flere andre, som gaa ud paa direkte Statsstilbud til Foranstaltninger til at afhjælpe Nød i Arbejdsklassen. Men nu siges der, at der jo i Vinter ikke er videre Nød; dette tør jeg dog i Overensstemmelse med den ærede sidste Læser bestride. Ganske vist ophørte Vinterens Strengthed omkrent paa det Tidspunkt, da Lovforslaget blev indbragt, og den er ikke senere indtrædt med nogen særlig styrke; men jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa en Omstændighed, som synes at være undsluppen den ærede Minister, nemlig, at Vinterens Strengthed indtrædte iaar paa et meget tidligt Tidspunkt, nemlig ved Mortensdagstid, og varede en Maanedstid derefter. Naar dette sker, har det til Følge, at en Mængde Arbejder, som ellers vilde kunne være fortladte en Maanedstid endnu, standses og maa standses. Selv om der saa igjen indtræder mildere Klima, falder man ikke let paa at gjenoptage, og det er ikke let muligt at gjenoptage saadanne Arbejder, eftersom man paa Grund af Aarsiden maa være forberedt paa, at det hvileksommeligt Dieblis igjen kan blive Frostveir. Der er desuden en anden Omstændighed, som jeg maatte tør henlede Opmærksomheden paa. Det er ikke saa ganske sjelden, at, naar vi have haft mildt Veir i Januar og den første Halvdel af Februar, saa indtræder der en streng Vinter en Maanedstid eller to i Februar og Marts Maanedes. Jeg vil ikke spaa ild, og jeg haaber heller ikke, at det vil ske iaar, men det kunde da ske, og man kan derfor ikke saaledes ubetinget sige, at Forslaget er ubetimeligt. Hvis man vil møde et Lovforslag af denne Beskaffenhed med Sigtelse for Ubetimelighed, udsætter man sig let for, at naar det Tidspunkt kommer, da Lovforslaget kunde være bleven vedtagen, saa er Vinterens Strengthed indtrædt. Vi kunne jo ikke heriulands, saaledes som i visse andre Lande, med nogen Sikkerhed forudsige, hvorledes Veiret vil være om Vinteren, og vi maa handle noget paa Slump i saa Henseende. Særligt vil jeg udtale den Ansættelse, at efter min Mening bør en saadan Foranstaltning ikke indskrænkes til de strengeste Vintre, men at det vil være ønskeligt, om Statsmagten og Statskassen i det Hele tager ad denne Veje og opmuntrer Kommunerne til at yde Bidrag udenfor Fattigvæsenet til den trængende Klases Hjælp om Vinteren. Dette vil ganske Almindelighed være ønskeligt, og af den Grund vil jeg særlig tillade mig at anbefale dette Lovforslag, fordi det anviser en bestemt Vej i saa Henseende. Det er ligesaa sikkert, at Statshjælp ikke bør ydes uden i et vist Forhold til den Hjælp, der ydes fra Kommunernes Side. Om det rette Forhold i saa Henseende er truffet i Lovforslaget, maa jeg med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ganske henstille til Thingets Afgjørelse, derom kan man jo have forskellige Meninger, men jeg nærer ingen Tvivl om, at

Statskassen bør træde til i saa Henseende, og at dens Opmuntring er af stor Betydning for Kommunerne. Naar den ærede sidste Læser yttrede, at det havde været ønskeligt, om der i Lovforslaget havde staaet, at det var Ministeriets Pligt at yde saadanne Tilbud, da tror jeg, at man maa opfatte en Bemyndigelse af denne Natur som en Forpligtelse, men selvfølgelig med den Begrænsning, at den ikke kan gjøres gjældende ved Domstolene, og at Ministeriet maa have det i sin Magt at undersøge de givne Forhold i hvert enkelt Tilfælde. Denne Myndighed maa lægges i Ministeriets Haand, og derfor kan man kun sætte en Bemyndigelse og ikke en Forpligtelse; men paa denne Maade maa ikke blot min Opsættelse, men ogsaa efter Thingets Sprogbrug og efter Lovgivningsmagtens Sprogbrug Ordet Bemyndigelse opfattes i § 6 saavel som i § 5. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til det meget ærede Thing, idet jeg ligesom den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nærer det Haab, at dette Thing, efter at Forsaget i år har vist sig frugtesløst, vil beslutte sig til at gaa en anden Vej, og at da muligvis ogsaa det andet Thing saavel som Regeringen vil laane mere Dre dertil, end man kan slutte af den ærede Ministers Udtalelser her idag.

Statist. Skjøndt det er ganske vist, at der efter Lovforslagets Ord Vinterens Strengthed og Arbejdsløshed maatte kunne indvendes, at Vinteren jo for Dieblisset ikke er saa streng og jeg ogsaa gjerne skal indrømme, at Arbejdsløsheden ikke er saa stor iaar, som den f. Ex. var i år, er det dog ganske vist, at der er Arbejdsløshed, og jeg tror ikke, at Nogen der hender lidt til Smaafolks Forhold, vil benegte det, derfor synes jeg ogsaa, at dette Lovforslag i ethvert Tilfælde fortjente, om jeg maa sige, en omhyggelig Bearbejdelse. Jeg kunde ønske en saadan Lov til enhver Tid. Ethvert Aar, naar Forholdene ere saaledes, at en ekstraordinær Hjælp er nødvendig for værdige Trængende, kunde jeg ønske, at enhver Kommune havde det i sin Magt at kunne staffe Midler tilveie. At man i Kommunerne, navnlig paa Landet, ikke vil overdrive denne Hjælp, gjøre noget Stort deraf, tror jeg man har en Garanti for det, at de dog efter skulle paaligne højere Statter. Vi maa dog huffe paa, at de der paaligne Statter, ogsaa ere de, der ville have at yde de forhøiede Statter, og at de i Almindelighed temmelig høit hende de personlige Forhold og ville med temmelig Rigtighed kunne forudsige, hvor det var nødvendigt og godt at yde en saadan Hjælp. At der virkelig eksisterer og lever mangen fattig Mand, der stræber at holde sig fri for Fattigvæsenet, det vide vi dog Alle, og at en saadan Mand mangent Gang ved en Gaardskræning kan blive holdt oppe saalænge, til han kan hjælpe sig selv, det have vi saa mange Beviser